

det ærede Medlem i; jeg tror paa ingen mulig Maade, at der dengang er bleven viist saa stor Overbærenhed. Jeg er derimod meget ængstelig for, at Øvrighederne snarere ved en saadan Veilighed kan blive for strenge, men det skulle vi jo ikke drøfte nu. Jeg hævder det kun som Mindretallets Indstilling, som Noget, der maaske kan komme, for vi ønske det, trindt om i Europa; det er en Betragtning, som vel bør tages under Overveielse og har sin Betydning. Jeg skal selvfølgelig ikke komme videre ind paa dette, jeg indrømmer paa den anden Side, at det at berøse et Menneske Livet ved Elektricitet har sine gode Sider, men for mig har det en meget svag Side, og det er den, at Mængden, som ser, at den vedkommende Forbryder f. Ex. falder ved den elektriske Strøm eller Vignende, nemt kan bringes til den Tro, at Manden kun er bedøvet. Nei, vi ere jo desværre saaledes indrettede, at, naar det skal have nogen Betydning, saa skulle vi se Blod. I det Dieblif Skarpretteren løfter Hovedet op, kan selv den mest Vantro, der maatte være tilstede, ingen Tvivl have om, at Døden er indtraadt. Det er altsaa de Betænklichkeiten, jeg har overfor Elektriciteten. — Jeg skal slutte med et Par Bemærkninger overfor det ærede Medlem fra Middelfart (Monrad). Det ærede Medlem synes ikke om, at der i Flertallets Indstilling er Tale om, at den geistlige Mand ikke skulde være tilstede, uden forsaavidt det var et Duffe af Forbryderen selv, men at han næsten skulde tvinges til at være tilstede. Det ærede Medlem henviste i meget kjonne Ord, som altid gjøre en god Indvirkning paa mig selv, til en Sammenligning med de Ord, der saaldt ved Korset, og henviste der til, at en Samtale i det sidste Dieblif kan have stor Betydning; men man maa ikke glemme, at paa samme Tid som der hang en Klover paa den ene Side af Korset, hang der en anden paa den anden Side. Den ene spottede, og derfor er det, jeg har imod Geistlighedens Tilstedeværelse ved Henrettelser. Jeg kan tænke mig, at der kan være en Mand, som ikke har Spor af nogen som helst Tro i sit Hjerte, jeg kan tænke mig, at han kan være saa forherdet, at han overfor den store Skare kan spotte Alt, hvad jeg idetmindste og de Fleste her i Thinget anse for helligt. Hvad der for mig vilde staa som en Forøgelse af den Smerte og det Indtryk, som den store Skare, kan faae, var, naar den geistlige Mand stod ved Forbryderens Side og søgte at trøste og formane ham, og Forbryderen da overfor den store Skare skulde kaste Haan paa den geistlige Mand og derved nedfænte Kristendommen saaledes, at den sank altfor dybt i

et saadant alvorligt Dieblif. Der er altsaa Noget, der taler ligesaa vel til den ene som til den anden Side, naar det høiærværdige Medlem fremdrog Korset. Forsaavidt der i det Hele skulde blive Tale om at drøfte denne Sag, da var dette et af de Punkter, som jeg vilde sætte uendelig stor Pris paa, at det maatte blive overladt til Forbryderen selv, om han ønskede en geistlig Mand ved sin Side, eller han ikke ønskede det. Er der noget Sted, hvor vi skulle overlade Noget til en Mand's frie Valg, saa er det paa det aandelige Omraade, og ligesaa godt som jeg kan tænke mig, at det for en Godbryder kan være en Trøst at have sin Præst ved sin Side, ligesaa godt kan jeg tænke mig, at det kan være en Modbydelighed for ham, ja, at det endog kan forhærde hans Hjerte i det sidste Dieblif.

Brandes: Jeg skal ikke følge den ærede sidste Taler i de mange Betragtninger, han kom ind paa, det kan kun glæde mig, at han vil stemme for Mindretallets Forslag; om han vil stemme derfor paa sine egne Motiver, maa blive hans egen Sag. Jeg skal ikke negte, at jeg vilde ikke stemme paa de samme Motiver, jeg er ikke, som det ærede Medlem, en Modstander af Dødsstraffen. Der blev igaar sagt med Hensyn til den Indstrækning af Offentligheden, som Flertallet foreslaar, at den kunde sammenlignes med den Offentlighed, som vi have her i Rigsdagen. Jeg tror, at denne Sammenligning halter. Der blev henvist til, at der vel var Tilhørere her, men at der ikke kunde komme saa mange, det skulde være, og til, at disse Tilhørere jo ingen Forpligtelse havde til at komme her. Dertil skal jeg bemærke, at vi jo her have et stenografisk Referat af vore Forhandlinger, som giver en ganske anderledes fuldstændig Offentlighed end selv en meget tæt Tilhørersplads kunde gjøre. Men paa et andet Punkt kunde der maaske være nogen Lighed mellem Eksekutionen og disse Forhandlinger, idet der undertiden kan være Taler, der ere saa dræbende, at man kunde finde en Sammenligning. — Det forekommer mig, at denne Sag allerede har været saameget drøftet, at der ikke for mig er Anledning til at komme dybt ind paa de forskjellige Indvendinger, der ere gjorte imod Mindretallets Forslag. Det Meste har været det, at man har sagt, at man i Diebliffet ikke kunde forsvare at blive staaende ved den nuværende Tilstand, det var efter den sidst foregaaede Henrettelse ikke muligt. Den ærede Ordspører for Flertallet lagde et overordentlig stort Ansvar over paa Folkethinget, hvis det ikke fremmede denne Sag. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at der